

چوار نامیلکه‌ی دوکتور عه‌لی شهربه‌تی

و درگیرانی ماموستا هه‌ژار

نشر آنا

سرشناسه: شریعتی، علی، ۱۳۲۱-۱۳۵۶.

عنوان و نام پدیدآور: چوار نامیلکه‌ی دوکتور علی شریعتی/نوسه‌ر علی شریعتی، وه‌رگیرانی ماموستا هه‌زار.

مشخصات نشر: تهران، آنا، موساسیر، ۱۳۸۹. (چاپ اول آنا)

مشخصات ظاهری: ۲۲۹ ص.

شابک: ۷-۸۹-۶۸۷۶-۶۸۴-۹۷۸

وضعیت فهرست‌نویسی: فیبا

یادداشت: کتاب حاضر ترجمه‌ی کردی چهار اثر علی شریعتی است؛ به نام‌های: یک جلوش تا بی‌نهایت صفرها/اری انجین بود برادر/عرفان، برابری، آزادی/پدر! مادر! ما متهمیم.

موضوع: اسلام- تجدید حیات فکری/اسلام و اجتماع/شعر فارسی- قرن ۱۴- ترجمه شده به کردی

شناسه افزوده: شرفکندی عبدالرحمن، ۱۳۰۰-۱۳۶۹، مترجم/مردوخ روحانی محمد ماجد، ۱۳۳۷، ویراستار

رده‌بندی کنگره: ۱۳۸۹ ۸۶ چ ۴/ش ۲۲۱/۷ BP

رده‌بندی دیویی: ۲۹۷/۴۸

شماره کتابشناسی ملی: ۳۱۵۲۶۱۵

ناسنامه

ناوی کتیب: چوار نامیلکه‌ی دوکتور علی شریعتی

وه‌رگیر: ماموستا هه‌زار

نوویسیار: ماجد مه‌ردوخ رۆحانی

بلاوکراوه‌ی: ئانا، زستانی ۱۳۹۱ هه‌تاوی، (چایی یه‌که‌می ئانا)

پیتچنین و پازاندنه‌وه‌ی لاپه‌ره‌کان: ناری محمد صالح

هه‌له‌گری: ته‌فشین به‌هاری زهر

رووبه‌رگ: هه‌میدره‌زا زهری

سه‌ره‌رشتی چاپ: شوان ماجد

ناوه‌ندی بلاوکردنه‌وه: سنه، کتییی کانی، ۲۲۲۵۲۵۹-۸۷۱-۹۸+

ناومرؤك

كورئەيەك لىبارى نەم چوار نامىلكەوۈ پىنج

يەك لە پەنای خال و سىفرى بى برانەوۈ ۱

ئارى برا! وا رابرا ۲۱

عيرقان، بەرامبەرى، ئازادى ۵۱

دايە! باوۈ! كى خراوۈ؟ ۹۵

کورته یهك له باره ی ئهم چوار نامیلکه وه

زانای گه وره ی هفتاکانی چارخی بیسته می زاینی (دوکتور عهلی شه ریه تی) که له رۆژه لاتنی ئێران (خوارسان) هاته دنیاوه له رۆژاوا ی ئوروپادا خوتیندی و چاوی کراوه و دوا ی ماوه یهك، ناو و ناوبه گگی له چوار قۆرنه ی دنیا دا دهنگی داوه، زۆریك به پریخۆشکهر و بگره بناخه دارپێژی بووتنه وه ی ئیسلامی ئێرانی دهزانن. وهك له بیرمانه، له سه ره تای شۆرش ی ئیسلامی ئێران و پاشان له گهرمه و جهنگه ی راپه ریندا، ناو و وینه ی ئهو که له پیاوه، له سه ر زاری زۆریه ی مه رد می ئێران و به سه ر دهستی زنده ی لاوانه وه بوو. دوا ی سه رکه وتنی شۆرش ی، قسه و باسی شه ریه تی و چوناوچۆنی بیر و بۆچوونی، له مه ر ئایینی ئیسلام و خودا و دین و بی خودایی و مه کته به رۆژاوا ییه کان و کۆمه لئاسی و... وه، له رادیۆ و ته له فزیۆن و گۆفار و رۆژنامه کانی ئێراندا -تا ماوه یهك- تمام رچه ی ده می بیژه ران و ناو و په نگگی قه له می نو سه ران بوو.

له و چاخه دا، مامۆستا هه ژاریش -که پێشتر گه رابۆه ئێران و له ئیداره یه ك به ناوی «واحد فعالیت های فرهنگی» سه ر به «رادیۆ-ته له فزیۆن» کاری ده کرد- له گه ل وتار و نو سه را وه کانی شه ریه تیدا ئۆگر ببوو. که لیتی داوا ده که من کاریک بکا، ده لێ: بۆ چه ند کتییکی دوکتور شه ریه تی نه که مه کوردی؟

- ده ی وه للا خو ئه وه زۆر باشه!

سهره‌تای سالی ۱۳۵۹ی کۆچی-هه‌تای (۱۹۸۰.ز)، که گه‌یشتمه‌ خزمه‌ت مامۆستا و هیچ نه‌یدواندم! سێ نامیلکه‌ی «یه‌که‌ له‌ په‌نا...» و «ناری برا...» و «عیرفان، به‌رامبه‌ری...» وهرگێڤدرابوون و یه‌که‌م و دووه‌م له‌ چاپیش ده‌رچوو بوون. سێهه‌مین ناماده‌ی چاپ بوو؛ ته‌نیا بزۆینه‌کانی مابوو که‌ شه‌وده‌م ده‌بوو به‌ ده‌ست دابنرێ. وهرگێڤرانی «دایه‌! باوه‌!» شێ تازه‌ ده‌ست پێ‌کردبوو. دوا‌ی ده‌یان جار هاته‌وجۆ‌ی شه‌و مه‌زینگه‌ مامۆستا کاری لێ ده‌کرد و چوونه‌ ژووره‌ی ووه‌که‌ سوێ له‌و خواره‌ به‌ کزێکه‌وه‌ دانێشتن و چه‌ند جاریش «ئێستا برۆ، کارێکی‌تر وهره‌وه‌!» بیستنه‌ و «به‌لێ قوربان! به‌ چاوان» گوته‌ن، ناخری ووه‌که‌ دلێ نه‌رم بێ، نه‌رم بوو.

- باشه‌؛ شه‌وه‌ به‌ره‌ بزۆینه‌کانی بۆ دانێ و له‌چاپی ده‌! به‌لام به‌ مه‌رجێ پیش له‌ چاپه‌ جارێکی‌تر بیه‌نمه‌وه‌، بزاتم چت کردووه‌.

نای له‌و خۆشیه‌! که‌ هاته‌وه‌ مالێ تازه‌ هاته‌وه‌ بیرم؛ نه‌رێ خۆ من کوردیه‌که‌م زۆر کۆله‌داره‌، جا جۆم پێ‌ ده‌کرێ شه‌و کاره‌ جێبه‌جێ که‌م؛ مامۆستایشم لێ په‌شیمان نه‌یتمه‌وه‌؟ ناچار برده‌مه‌ لای کاکم. که‌ دوو-سێ لاپه‌ریه‌ که‌مان لێ خۆتند و ده‌که‌ڵ فارسیه‌که‌یدا به‌رامبه‌رمان کرده‌وه‌، زانیمان چه‌ند کارێکی‌ جوان و رازاوه‌ و به‌قه‌وه‌ته‌. ئێمه‌ وای لێهات هه‌موو خێزانی مالێ ده‌وریان داین و به‌وه‌په‌ری خۆشی و سه‌رسوو مانه‌وه‌، پرسته‌ به‌ پرسته‌مان ده‌خۆتنده‌وه‌ و بزۆینه‌کانیمان داده‌نا.

کاره‌که‌ به‌ دوو رۆژ دوا‌یی هات و سه‌ر له‌ به‌دای، رۆژی سێهه‌م برده‌مه‌وه‌ و چه‌ند شوێنێکی‌ش که‌ بۆمان نه‌چوو بووه‌ سه‌ریه‌که‌ و له‌ لاپه‌ریه‌که‌م نووسیبوو، خسته‌ سه‌ر و له‌ به‌رده‌میم دانا. چاویکی‌ پێیدا خشانده‌ و سه‌رمووی: جیا له‌وانه‌ی نووسیوته‌، له‌ باقییه‌که‌ی گه‌ییشتی؟ راست و پاک چۆن بوو، بۆم گێراوه‌. هێندێک پێکه‌نی و به‌ پروویه‌کی‌ خۆشه‌وه‌ گوته‌: ده‌ی باشه‌. وهره‌ با به‌شێک له‌ «دایه‌! باوه‌»ت بۆ بخۆتیمه‌وه‌! ده‌فته‌ره‌که‌ی ده‌رتنا و ده‌ستی پێ‌کرد:

«... ئێترانی چین؟»

به‌شی زۆریه‌ی هه‌ره‌زۆری ئاپۆره‌ی ولاته‌که‌مان موسوڵمانه‌؛ شه‌ویش چترۆ موسوڵمانێک؟ له‌ کوێره‌ دێی چه‌په‌که‌ و په‌ره‌وه‌ بگه‌ تا ده‌گاته‌ گوند و شاره‌دێ و شارۆکه‌ و گه‌لێک له‌ باژێری قه‌وغاش، هه‌ر هێنده‌ له‌ دین ده‌زانن؛ نوێزان بکه‌ن، رۆژووان بگرن، ببنه‌ په‌یره‌وی ناخوندێک هه‌ست و نه‌ست و شل و خه‌ستیان به‌و

بسیترن؛ هەرچی فەرمووی گەشتی خوایه و بە موو لادان لە فەرمانی، بۆ دین و دنیا بەلایه.

ئاخوندی خێوی ئەو خەلگەش کاروباری بویتە ئەو لە سەر مینبەر قوت بێتەوه، دنی ئەم ڕەمەکیانە دات کە هەتا زۆر بگڕین کەمە. با بە گەل بچنە کەربەلا. کێ دەولەمەندە بچیتە حج. زەکات و سەدەقە بدەن. پینج یەکی داھانی سالیان بۆ سەیدان بێ؛ دەیه کیش بۆ ناگوزوران بەخت بکەن. واز لە باسی دنیا بێن؛ هەر باسی قیامەت بخوینن. جیا لە بەهەشتی دواى مردن، دەهیچ شێك پانەمیتن. ئەوانەى بێ ئاخواندیش، دەبن بە دەرویش و سۆفی لای پیرانی سەرشین و بەریش و بێ نیش. نەغد و پوختی دنیاکیان دەنێنە ناو لەبى شیخ و ئەویش گەشتی بەهەشتی مفتی پاش مەرگیان ئەنێتە مشت...

... ئەگەر لە پرسەى حوسیندا چەند فرمیسکیك هەلۆدەیتى، ئاخواند لە خۆت نەپەنجیتى. لە بیتاكدان نەبۆلینى، ئەوا چەند كۆشكێك دەستینى گەشتى یاقوت و زمرووتە. ئەگەر شیخ و خەلیفە و دیوانە تێرکەى، ئەگەر ئەوسى چنۆكى مەفتەخۆر كۆتێرکەى، هەر لەم دیوەى بستیوى ژيان چووى بەو دیوا، رووبارى هەنگوین و شیرە و باغى هەبار و هەنجیرە و حۆرى زۆرد و كەیف و رابواردن مشەیه. ئەگەر لە شەقام كاری بێ و لە فەرمایشى شیخ لا بێ! لە دنیا بەختەوەر نابێ و لەولاش جینگات بەمەندە...

... بابایەكى خۆم ناسایی کە بۆ خویندن چووینتە ناو کۆمەلگای نوێی توروویایی، هەموو پۆژێ، هەموو شەوێ، بگەردەمەو کات و سات و ژەم و دەمان، دەگەڵ زانایانی نامۆ، دەگەڵ کتێب و نووسراوی بیاوی خاوەن بیری بێ پیەر رووبەرۆو بێ؛ باسی کفر و خاوەناسی کاسی بکا. ئەویش بە نیاز بێ کە دینی باب و کالێ بپاریزێ؛ بکەوێتە مشت و مێ و دم لە دەم ناسی ئەم و ئەو، جوابی هەموو پرسیارکاریك نامادە کا. پرس و پرسیاریش بەبار بێ؛ یەك نالەبار، یەك لەبار بێ. بچتە هەر کوێ بێتە بەر گوێ. قەسەى بیتام گەشتی بەتوێ. هیندیک زۆر سویر، زۆری بێخوێ. منێك یاخۆ من ناسایی لەم ناوێدا چۆن گیر دەخوا و ئەشێ چی بکا؟ چۆن شان و پیلێ کاکیلە و زمان و چەناگەى ئەسوێ؟ دەى سا لە کوێ دەتوانێ بیژى ناسوودەم؟ چۆن بووز دەخوات و بۆی دەلوێ وەك ئەو پیاوێ ساویلکە بێ کە سەر و بەرى ژيانى لە ناو پەراوى پەرزەردى بە پیاوازاو ڕەنگ کراوى نووسراوى ئاخواندا دەژێ؟ لای وابێ دنیای ئەمڕۆکەش هیمن هەزار سال لەمەوبەرە و سەر و بەرى هەر وەکوو خۆی سەرمۆر ماوێ و جۆزێك

مۆمىيى كراوه كه نه بۆن ده گرى نه ده پوئ و نه تەراييدا دەچۆرى، نه رەنگ و بۆنى دەگۆرى. هەموو ئەركى گرانى هەر ئەوەندە بێ: بە لۆرىنەوێ رۆزەخووان دەست بکا بە شىن و گریان؛ جىنۆ بدا بە ئەبووبەكر و عومەر و زۆر كەسى تر لە ئەسحابان. نىتر ئاسوودە دانىشى و پالدا ئەو تا بە پالەپەستۆ و ملە ئەسخەنە ناو بەهەشتەو!...»

دەرى چاره كه سەعاتىك لىي خویندەو. خودايە! ئەمە پەخشانە؟ شىعرە؟ چىيە؟ هێندە خۆشناهنگ و بى گرى دارىژراو، وا هەست دەكەى ئاوىكى پاك و زەلە. لە كانىيەك سەرى هەلداو و بى هىچ گت و گىرىك هەر دەروا و هەلئابەزىتەو. ئەمجار ئەوەندە ئاسايى و ئاسانە، منىكى دوو پىست و لەتەك كوردى دەزان، باش نەدەگەم. بەراستى شتىكى سەيرە!

ماوەيەك و ئۆرە ماووم؛ پاشان هاتەو سەرخۆم و پرسىم: قوربان! كوا شەرىعەتى باسى شىخ و تەلىيە و خەلىفە و دىوانە و زەرگ و زنجىرى كردووە؟ فەرمووى: ئەو لە گەل فارسە كانىيەتى؛ منى وەرگىر پىتويستە هەم ئەمانەتدار بىم و پوخت و پاكى قسەى نووسەر وەرگىر سەو، هەم ئەوەشم لە بەرچار بى ئەگەر ئەو نووسەرە كورد بوایە و ئەو قسەى بۆ گەلى كورد بكردايە، چۆنى دەگوت؟ راستە كاكتى مەبەستەكە هەر يەكن و بە هەردوولا هەر گازندەيە لە دىن و ئايىنى دەست تى براو و تىك دراو؛ بەلام نىمەى كوردى زياتر سونى، هەر بە تەنيا مەلا نەشيشاوتە بىر و ناوێز و ئايىنمانەو، كوردى ئەولاشمان هەيە؛ كە پىم وابى دەردىكى گرانترىشە...

هەستم كرد ئەوا شاكارىكى تر لە جىهانى هەر و وێشدا، هاتە دنياو...

ئىستا پاش ٢٦ سال، ئەمجار هەر چوار نامىلكە پەكەمە لە بەرگىندا و بە شىوێكى جوانتر، پىتشكەش بە خوینەرەن دەكەين. بى شك نەم بەرتووكە پچووكە، باشتەرىن وێنە و نمونەى پەخشانى بەدانستە و وەرگىراوێ سەرخۆتەرى كوردییە. هيوادارىن هەموو خویندەواران و بەتايبەت نووسەرەن و وەرگىران رۆر بە وردى بىخوینەو و بەهرەيەكى باشى لى بەرن.

براتان: ماجد مەردۆخ رۆحانى
سنە، سەرماوەزى ١٣٨٥ (٢٠٠٦)